

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/212/2022
Identifikačné číslo spisu:	7119209874
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7119209874.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. V. B., narodeného XX. L. XXXX, A., A. XX, zastúpeného advokátkou JUDr. Timeou Schwarcovou, Košice, Pražská 4, proti žalovanému L. C., narodenému X. R. XXXX, B., J. XX, zastúpenému A. C., rodenou I., narodenou XX. J. XXXX, B., J. XX, v konaní o zaplatenie 2.430 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 13C/27/2019, konajúc o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 2. júna 2022 sp. zn. 2Co/84/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 2.430 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 18. júla 2019 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100 %.

1.1. V plnom rozsahu tak okresný súd vyhovel žalobe skutkovo odôvodnenej tým, že žalobca dňa 6. novembra 2017 zaslal na účet žalovaného sumu 2.430 eur v presvedčení, že ide o účet jeho matky A. C., ktorá poskytla údaje k účtu žalobcovi z dôvodu zaslania uvedenej sumy za účelom investovania finančných prostriedkov do spoločnosti FIVE WINDS ASSET MANAGEMENT, s príslubom A.S. C., že sa financie do roka žalobcovi vrátia. Žalobca nevedel, že finančné prostriedky boli prevedené na účet žalovaného, s ktorým nemal žiadnu dohodu o investovaní tejto sumy. Žalobca po roku kontaktoval A. C. a žiadal vrátenie sumy 2.430 eur a keď mu táto oznámila, že nevie, kde investované peniaze sú, požiadal banku o potvrdenie, na koho účet bola zaslaná suma 2.430 eur. Takto zistil, že finančné prostriedky boli zaslané na účet žalovaného, ktorého vyzval na vrátenie sumy 2.430 eur, lebo na jeho účet boli zaslané bez akéhokoľvek právneho dôvodu a žalovaný sa takto bezdôvodne obohatil. Žalovaný sa vyjadril, že A. C. má prístup na jeho účet, preto sumu 2.430 eur žalobcovi nevráti. Žalobca z oznámenia Národnej banky Slovenska tiež zistil, že A. C.Á. peniaze investovať nemohla, pretože spoločnosť FIVE WINDS

ASSET MANAGEMENT neexistuje a ide o podvod. Žalovaný mal možnosť disponovať finančnými prostriedkami žalobcu kedykoľvek bez právneho dôvodu a fakticky sa k nim dostal podvodným spôsobom.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaného rozsudkom z 2. júna 2022 sp. zn. 2Co/84/2021 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol.

2.1. Žalovaný podal odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Podstatou odvolacej argumentácie žalovaného bola námietka nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie v konaní, ktorú skutočnosť tvrdil aj v prvoinstančnom konaní. Súd prvej inštancie sa s týmto nestotožnil a svoje rozhodnutie založil na právnom názore, že žalovaný je pasívne legitimovaný v konaní na vydanie bezdôvodného obohatenia.

2.2. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočností, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočností, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t. j. skutočností, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1, 2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

2.3. Krajský súd uviedol, že na to, aby sa niekto stal stranou v spore, nie je potrebné, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/192/2004).

2.4. Krajský súd v prejednávanej veci dospel k záveru že nebolo sporným, že žalobca sa ústne dohodol s A. C., že jej poskytne finančnú sumu 2.430 eur, ktoré mala ona v jeho prospech investovať do spoločnosti FIVE WINDS ASSET MANAGEMENT. Žalobca uvedenú sumu poukázal na účet označený A. C.Á., o ktorom neskôr vysvitlo, že ide o účet žalovaného, ku ktorému má dispozičné právo aj A. C..

2.5. Podľa krajského súdu prejav vôle žalobcu vyjadrený uzavretím ústnej dohody o poskytnutí uvedenej sumy A. C. na dohodnutý účel a neskôr aj poukázanie peňazí na ňou označený účet, bol slobodný, vážny, určitý a zrozumiteľný. V konaní nebolo zistené, aby medzi žalobcom a žalovaným došlo k nejakej dohode o zaslaní peňazí na účet žalovaného za účelom investovania. Len medzi žalobcom a A. C. vznikol na základe ich ústnej dohody právny vzťah, v zmysle ktorého mala A. C. investovať žalobcove peniaze, ktoré sa mu do roka mali vrátiť. Pokiaľ k tomu z rôznych dôvodov nedošlo, nastala situácia predpokladaná ust. § 451 OZ, ktorá za bezdôvodné obohatenie považuje aj plnenie, ktorého právny dôvod pôvodne existoval, avšak následne odpadol v dôsledku inej právnej skutočnosti významnej pre trvanie záväzku. Plnenie, ktoré žalobca zaplatil, nebolo určené pre žalovaného, ale pre jeho matku A. C., ktorá bola adresátom žalobcom zaplatenej sumy. Osobou povinnou vydať toto plnenie je potom matka žalovaného A. C., ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti a ako taká má pasívnu legitímáciu v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Krajský súd dospel k záveru, že žalobca nežaloval v tomto konaní osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, preto vzhľadom na nedostatok pasívnej legitímácie označeného žalovaného v konaní, odvolací súd akceptujúc podstatnú odvoláciu námietku

žalovaného považoval za dôvodnú a napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu žalobcu zamietol a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Jeho prípustnosť vyvodzoval z ust. § 420 písm. f) CSP a ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP zdôvodnil žalobca tým, že namietal skutkové hodnotenia odvolacieho súdu, ktoré podľa neho nevyplývajú z vykonaných dôkazov a ani z tvrdení strán sporu. Žalobca bol uvedený do omylu a žalovaný ako majiteľ účtu nie je zbavený v zmysle zákona povinnosti vrátiť akékoľvek finančné prostriedky, ktoré sa nachádzajú na jeho účte bez právneho dôvodu. Nie je možné vylúčiť žalovaného z tejto povinnosti len preto, že umožnil svojim účtom disponovať aj tretej osobe. Z uvedeného dôvodu nemôže ísť o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v prípade žalovaného, ktorý je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú sa žalobca v konaní domáhal. Vyriešenie právnej otázky zo strany odvolacieho súdu a to vylúčením povinnosti žalovaného vrátiť získaný majetkový prospech bez právneho dôvodu žalobcovi, považuje žalobca za odklon od ustálenej rozhodovacej praxe súdu, ktorá definuje podstatu bezdôvodného obohatenia. Žalovaný v konaní nepreukázal, že s finančnými prostriedkami žalobcu ako vlastníka účtu nemal možnosť nakladať, prípadne jeho dispozičné práva nakladania s týmito prostriedkami mu boli obmedzené. Z týchto dôvodov nemôže byť vylúčený ako nositeľ právnej povinnosti zo strany odvolacieho súdu vrátiť finančné prostriedky žalobcovi.

3.2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ uviedol, že má právo na presvedčivé, zrozumiteľné a spravodlivé rozhodnutie, ktoré je v súlade so zistenými skutočnosťami, dôkazmi v konaní v čase vydania rozhodnutia a to tak, aby bol naplnený právny základ princípu právnej istoty a dôvery pri riešení sporov zo strany súdov. Podľa žalobcu bolo nesporné, že žalobca poslal finančné prostriedky bez právneho dôvodu na účet, ktorý vlastnil žalovaný. Dovolateľ preto namieta nelogický, nezrozumiteľný záver odvolacieho súdu, ktorým priznáva pasívnu vecnú legitímáciu výlučne pani C., ktorá vystupovala len ako disponent s účtom, na ktorý sa dostali finančné prostriedky dovolateľa. Súčasne dovolací súd vylúčil žalovaného ako nositeľa povinnosti vrátiť bezdôvodné plnenie dovolateľovi bez akéhokoľvek logického zdôvodnenia.

3.3. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 2. júna 2022, č. k. 2Co/84/2021 zruší a vec vráti na prejednanie a na nové rozhodnutie a prizná nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný vo vyjadrení žiadal dovolanie zamietnuť ako nedôvodné a nepriznať náhradu trov konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

6. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolací súd uvádza, že ustanovenie § 422 ods. 1 CSP obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie vecí tzv. majetkovým cenom (ratione valoris). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou slabšej strany, keď vychádzajúc z koncepcie zvýšenej ochrany týchto definovaných subjektov, je majetkový cenový znížený na dvojnásobok minimálnej mzdy, aby v týchto sporoch bola ponechaná možnosť dovolacieho prieskumu i pri nižších sumách plnenia. To znamená, že pokiaľ je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie vecí možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy. V prípade príslušenstva pohľadávky sa prípustnosť dovolania odvíja od rovnakých limitov, ako pri istine.

6.1. V danom prípade sa žalobca voči žalovanému domáhal peňažného plnenia vo výške 2.430 eur s

príslušenstvom a nakoľko dovolanie podal z dôvodu tvrdeného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, bolo potrebné ustáliť, či prípustnosť dovolania neobmedzuje výška sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu. Na túto vec je potrebné aplikovať ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a) CSP, v zmysle ktorého je prípustnosť dovolania vo vzťahu k napadnutému výroku odvolacieho súdu o peňažnom plnení limitovaná desaťnásobkom minimálnej mzdy. Vo veci nemožno aplikovať ustanovenie § 422 ods. 1 písm. b) CSP (ktoré stanovuje majetkový cenzus na dvojnásobok minimálnej mzdy), nakoľko nejde o spor s ochranou slabšej strany.

6.2. Posudzujúc prípustnosť dovolania s ohľadom na splnenie podmienky stanovenej v § 422 ods. 1 písm. a) CSP dovolací súd zistil, že žaloba bola podaná na súde prvej inštancie 3. septembra 2019 a výška minimálnej mzdy v roku 2019 bola nariadením vlády č. 300/2018 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2019 ustanovená na sumu 520 eur za mesiac. Desaťnásobok tejto sumy je 5.200 eur. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa tak týka peňažného plnenia neprekračujúceho výšku desaťnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Podľa § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

7.2. Podľa § 431 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

7.3. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

7.4. Podľa § 442 CSP dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

7.5. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

7.6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7.7. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.8. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

7.9. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, sp. zn. III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4Cdo/140/2019 alebo sp. zn. 4/Cdo/120/2019).

7.10. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa

znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Pri posudzovaní namietaného nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat' alebo zvrátiť nesprávny postup súdu. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (sp. zn. II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (sp. zn. I. ÚS 188/06).

7.11. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06).

7.12. Dovolateľ namietal, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, keď súd svojim výkladom o pasívnej vecnej legitímácii žalovaného, vec nesprávne posúdil, keď žalovaného nepovažoval za osobu, ktorá sa na jeho účet bezdôvodne obohatila.

7.13. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľa uvádza, že dokazovanie a vyhodnotenie dôkazov je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011). Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

7.14. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

7.15. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však tieto vady nevykazuje. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, pričom podľa názoru odvolacieho súdu zistené skutkové závery sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

7.16. Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje so spôsobom vykonania a vyhodnotenia dôkazov a skutkových okolností, nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

8. Vzhľadom k tomu, že v dovolaní sa nedôvodne namieta existencia procesného pochybenia podľa § 420 písm. f) CSP a dovolanie pre nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 CSP je vylúčené podľa § 422 CSP, najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

10. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.